

SZ. KÁRPÁTHY KATA

SZÁZ HEKTÁR

I.

A nyitott ablakon beszűrődött a déli harangszó. Az irodában elkezdődött az ebédszünet. Osztap végignyújtózkodott főnöke kényelmes irodai székén, feltette a lábát az asztalra. Viktor leemelte az első kezébe akadó dossziét a mellette lévő aktakupacról.

– Hallod, Bezmoz, a főnök miféle huszonöt hektárt privatizáltat itt nem messze? – kérdezte munkatársát, miközben az irodai székben pörgött.

– Mit tudom én, Hitrij, nem is érdekel – válaszolta, s egy pillanatra megállt, megpróbált végigfeküdni a széken, majd hozzátette. – Nyugi van, ezek elhúztak a fővárosba, le vannak...

A szék ekkor kibillent az egyensúlyából, Osztap pedig teljes súlyával a Viktor és közte lévő aktákra esett. Viktor az akta papírjaiból ijedten felnézett, majd látva, hogy társának semmi baja nincs, letette az iratokat az asztalra.

– Ha nem a főnök éget téged, akkor te magadat – mondta, közben szemével a dokumentumokat böngészte. Sokáig nézte az iratokat, majd a térképet, majd ismét az iratokat.

– Te, ez mind az állam tulajdonában van még.

– Mi van? – kérdezte idegesen a sovány hivatalnok, miközben próbálta a feldöntött aktákat legalább látszólag úgy rendezni vissza, mint azelőtt voltak.

– Lábad között sült kolbász, az van – röhögött Viktor, majd teljesen közel ment hozzá, és suttogni kezdett. – Csináljuk meg a szerencsénket. Itt van két halom állami tulajdonban lévő föld. Nézz már ide, te barom – intett neki. – Na, szóval, nézd, itt van egyszer huszonöt hektár, ötven ott, tizenöt itt, másik öt itt, és még húsz teljesen ott – mutogatott a térképen. – Fel sem tűnne senkinek. Viszonylag kis tételek, de együtt száz hektár. Mindről le tudnánk akasztani szépen.

Osztap, aki az akták rendezéséből még fel sem ocsúdott, először úgy nézett munkatársára, mint kisgyermek az óvónőre, majd megfeledkezve magáról, kiabálni kezdett.

– Te megbolondultál? Három nap múlva visszajön a főnök, kirúg minket, ha a munkánk helyett az övébe kontárkodunk bele.

– Ne ordíts már, te szerencsétlen! – csitította. – A főnököt te csak bízd ide – kacsintott Viktor, majd kinyitotta az asztal alsó fiókját, amiben a főnöke a legdrágább

whiskyjét tartotta. Kihúzott még két poharat, megtöltötte, és egyiket átnyújtotta a társának. – Na, most hirtelen mindent kitaláltam. Ismered ezt a disznót, a pénzért az anyját is megcsinálná. Neki adjuk a húsz hektáros tételt, hadd örüljön, úgysem tudja, hogy az a legolcsóbb. Én mértem fel ezt a százat, ez szinte semmit sem ér, kint van a semmi közepén, mezőgazdasági művelésre nem jó, mert nem terem semmit, építkezni se, mert nincsenek hozzá utak. Úgyis rászózza majd valakire jó pénzért.

Osztap nagyokat kortyolt a drága italból. Elkerekedett szemmel nézett hol a munkatársára, hol a papírokra.

– Ezért, ha megfognak minket, karperecbe visznek el – dünnyögte, miközben a képernyőt babrálta.

– Nem fognak – veregette meg a vállát Viktor. – Már erre is gondoltam. Fiktív személyeknek adjuk el mind a száz hektárt.

– És abból te hogy csinálsz pénzt?

– Hány éve vagy te a szakmában, kettő?

Osztap elpirult.

– Jövő héten lesz öt éve.

– Na, én hatodik éve vagyok itt. Na, mit csinálunk, ha nincs pénzünk, de nagyon kéne? Hát hitelt veszünk fel. És mi lesz rá a fedezet, na mi?

Osztap elsápadt, mert kezdte megérteni Hitrij gondolatmenetét.

– Te bolond vagy.

Viktor újabb kört töltött, majd kényelmesen szétterpeszkedett a széken.

– Nem, nem, én ravasz vagyok. Mint a róka.

– Meg mint a neved... – motyogta Osztap.

– Tarts annak, aminek akarsz, de nekem legalább lesz pénzem. Házat akarok venni. Meguntam a kétszobás lakásban a nyomorgást. A csajom is állandóan nyávog, hogy hivatalnok a pasija, de se egy normális gyűrű, se egy drága külföldi utazás. Most meg mindenre lenne pénz.

Osztap végigmérte a társát. Viktor tőle két évvel fiatalabb, jó kiállású férfi, egy modellalkatú nővel az oldalán. Míg őt a felesége, Natasa, három év házasság után most dobta ki.

– Hát, én most váltam el, nekem ilyen gondjaim nincsenek.

– Szerencse fia. Mindet magadra költheted. Akkor beszállsz?

Osztap gyanút fogott.

– Na, csak lassan. Miért pont engem akarsz beszervezni, miért nem magad csinálod a bizniszt?

– Miért, miért... Mert ketten hamarabb megcsináljuk. És nem vagyok olyan sóher, mint amilyenek nézel engem.

– És nekem ebből mennyi jön le?

Viktor őszintén nézett a szemébe.

– Barátok vagyunk, nem?

– De.

– Akkor tudhatnád, hogy felezünk – mondta. – Tedd már le a telefont, mikor üzletelünk!

Osztap lezárta a képernyőt, és zsebre tette a telefonját.

– Máskülönben tartozol – mondta Viktor.

– Én?

– Te bizony. Hiszen én juttattalak ide be. Megígérted, hogy egyszer kiségesz engem. Na, az az egyszer most jött el. Egymagam nem tudom ezt rövid idő alatt lebonyolítani, kell egy jobbkéz. És tudom, hogy már csak ezért sem árulnál el soha – Viktor az ajtó felé vette az irányt. – Megyek kávéért. Neked kell?

– Igen, két cukorral. Te Viktor, nem kéne inkább mégis kis tételekben csinálni?

Hitrij megfordult, a zsebéből kivett egy érmét.

– Fej vagy írás? – kérdezte.

– Fej.

– Jó.

A pénzérme felrepült, majd a Viktor kezére hullt. Az írás volt felül. A nap egyik sugara éppen úgy sütött oda, hogy Osztap jól látta, hogy vesztett. Viktor elmosolyodott.

– Tudod, Osztap, nagyban kell játszani – mondta, majd zsebre vágta az aprót, felvette csörgő telefonját és kiszaladt.

II.

– Jó hírem van – rontott be reggel Viktor az irodába.

Osztap fel sem nézett a laptopja képernyőjéről, gépelt tovább.

– Mondom, jó hírem van – nyomatékosította Viktor, majd lecsapta a laptop képernyőjét Osztap elé.

– Neked is jó reggelt, Viktor. Egy órája bent kéne lenned.

– Minek, ki ellenőrzi? – kérdezett vissza Hitrij, és a főnöke asztalából már elő is szedte a whiskyt. Osztap bezárta az ajtót.

– Te bolond vagy? Észre fogja venni...

– Ki, Nataska? – vágott a szavába Viktor, majd belekortyolt a whiskybe.

– Például ő. És akkor, ha megtudja a...

– Nem tudja meg, és éppen ez a jó hírem – emelte fel az ujját Viktor. – Csak te nem hallgattál végig. Na, elmondhatom a nagy hírt?

Osztap végignézett a kollégáján. Irigyelte a lazaságát, magabiztosságát és bátorságát. Ő a főnöke székébe is csak lopva mert beleülni, amíg Viktor a whiskyjét teljes nyugalommal itta. Nevetségesnek tartotta a gyermeki szokásait, a késéseit és az állandó kérdéseit, amire ő válaszolt is. Kinevette, de irigyelte is ezért.

– Mondjad!

– Na – kezdte mondandóját Viktor, és behuppant a főnök székébe. – Ezek legalább egy hónapig nem kerülnek elő. Mennek a fővárosi ügyeket rendezni, meg tárgyalni, de ez minket nem izgat. Ő megy díszelni, addig mi meg pénzt keresünk – dörzsölte össze a tenyerét.

– És a helyettese addig ki lesz? – kérdezte Osztap, miközben a telefonját nyomkodta.

– Drága Bezmoz, úgy szeretem, hogy te mindenre gondolsz – vigyorodott el Viktor. – Na, tegnap felhívott a főnök, hogy mivel ő elmegy egy hónapra, én leszek a főnök addig. Csakhogy azt is megsúgta, hogy nem egy hónapig lesz oda.

Osztap furcsállóan nézett rá a drága jelző miatt, de Viktor folytatta.

– Bizony. Megy a kurvájához is egy hónapra. Tudod, akinek gyereket csinált. Nekünk meg el kell rendezni ezt úgy, hogy a másik hónap betegszabadságnak számolódjon. Ez lépéselőny, drága Bezmozom, lépéselőny!

– Miért?

– Hogyhogy miért? Gondolkozz: mi elsimítjuk az egy hónapos vakációt, tehát adósunk lesz egy szívességgel – Viktor rásandított a munkatársára. – Hát most sem érted?

– Szóval szívességből elnézi nekünk ezt a száz hektárt.

– Nana, azért ő is kap belőle pénzt, úgylátszóan még jól is jár.

– Viktor, ha ez kiderül...

Viktor a whiskyvel Osztaphoz sétált, majd átnyújtotta neki.

– Drága Bezmozom, hát hogy derülne ez ki, ha csak én tudom, meg te? Na, meg majd a főnök, de hát ő is részesedik. Viszont sok a duma – mondta Viktor, majd egy halom papírt vett elő egy új fekete aktatásakából. – Minket meg vár a munka – majd Osztap elé csapta a dokumentumokat.

– Ez meg mi? – kérdezte Osztap.

– Hogyhogy mi? A száz hektárunk. Ma kezdjük el.

– De ha van egy hónapunk...

– Éppen ezért. Ismered a mondást, amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. Ez pedig itt nagy pénz, úgyhogy duplán ma kell nekiállni. Ha jól csináljuk, két nap alatt megvagyunk. Felül a vásárlók listája, alul a földek.

– Hát ez hogy?

– Hogyhogy hogy? Tegnap egész este ezen ültem, úgy. Ezért is késtem, mert elaludtam nyomtatás közben.

– És a projektek?

– Told már félre azokat! Várnak. Úgyis ennek kell aláírnia, nem nekünk. Na, elkezdhetjük a munkát végre?

Osztap nagyot nyelt, és keresztet vetett. Belekezdtek a papírozási munkákba. Viktor kiszaladt telefonálni. Osztap zsebében a telefon megrezdült. „Betelt a memória” – olvasta.

III.

Este tíz órakor a biztonsági örökön kívül csupán Osztap és Viktor volt az irodában. Az idős őr furcsállta, hogy a világ legkényelmesebb embere, Viktor, ilyen későn a munkahelyén van. Osztapon nem lepődött meg, sokszor fordult elő, hogy a buzgó csinovnyik még fél tizenkettőkor is az akták felett gubbasztott.

Mindketten a számítógépük előtt pötyögtek némán. Osztap néha kérdezett, amire Viktor néhány másodperces késéssel válaszolt. Másfél óra gépelés után Viktor felállt az asztaltól, elővette a whiskys üveget, két poharat megtöltött, és Osztap elé tolta.

– Ebédszünet – vigyorgott rá. – Tedd le azt a szart.

Koccintottak, majd egy kortyra felhajtották.

– Te Hitrij, honnan vannak ezek a vásárlók?

– A halottas nyilvántartásokból.

Bezmoz nagyot nyelt.

– Úgy érted, ezek mind éltek?

– Bizony. Idén haltak meg mind.

– És most mi a halott embereket használjuk ki?

– Na de drága Bezmozom, hogy mondhatsz ilyet? Nem kihasználjuk, csak kölcsönvesszük az adataikat. Na jó, gyakorlatilag de, de hát a halott ember adata is adat.

– Mint a Holt lelkekben – mondta Osztap, és keresztet vetett.

– Osztap, te most keresztet vetettél? Szép egy baptista vagy.

– Tudod, hogy anyám ortodox volt, és ezt az egy szokását átvettem tőle.

– És ha rózsaszín nadrágot hordott volna, azt is átvetted volna tőle, te?

Osztap összevont szemöldökkel nézett munkatársára.

– Ez most hogy jön ide?

– Nem érted a viccet – legyintett Viktor. – Máskülönben, tényleg Gogolnak köszönhetjük ezt a nagy bizniszt. Tegnap pont adták a Holt lelkeket, a konyhában állandóan be van kapcsolva a tévé, vacsora közben meg mindig a hülye valóságshowkon bambulok, meg is lepett, hogy kivételesen értelmes adás van. És belémnyilallt, mint egy isteni sugallat, hogy hát nem is volt bolond ez az ember, ez egy teljesen használható idea. Úgyhogy köszönjük meg Gogolnak a vagyonukat majd egyszer, odaát.

Osztap egyre kellemetlenebbül gondolt a halott emberek aktáira.

– Te Viktor, minket megver az Isten ezért.

– Bolond vagy te, Bezmoz – kacagott Viktor. – A pópák is tudják, hogy az egyetlen istent valutának hívják.

– De a halottak...

– Mi van velük? Ezek már békében nyugszanak, nincs szükségük se a lakcímükre, se banki hitelekre. Ellenben nekünk! Amúgyis, ezek, ha négy-évente eljárhatnak szavazni, száz hektárt simán felvásárolhatnak.

– És ha ezek a hullák pont nem jártak el szavazni?

Viktor győzedelmes mosollyal tolt egy mappát társa elé.

– Tudod, mi ez a lista?

– Nem.

– Na, akkor felvilágosítalak. Ezek bizony az ideai választás halott szavazóinak adatai néhány körzetből országszerte. Látod ezt a sok jópofa embert? Ezek még fél évvel ezelőtt bizony pecázgathattak vagy épp gyereket neveltek, aztán feldobták a talpukat választások előtt pár nappal, vagy héttel. Tudod, hogy mifelénk a halottak nyilvántartását csak év végén csinálják meg tisztességesen. Aztán senkinek sem tűnik fel, hogy szegény megboldogult... Ki is vagy te? – nézett bele a mappába Viktor – ...Anatolij március elsején meghalt, de most, pár hónap sírban ücsörgés után úgy döntött, vesz húsz hektárt. Na?

– Nem vagy normális – nyögte Osztap, és meglazította a nyakkendőjét, mert érezte, egyre kevesebb a levegő körülötte.

Viktor vizet hozott Osztapnak.

– Idd csak meg. Még te is ezeknek a sorsára jutsz, olyan sápadt vagy.

– Ha a bank megtudja... – szuszogta tovább Osztap.

– Nem tudja meg. Mert ha megtudja, akkor véletlenül olyan emberek tudják meg, hogy a választásokon néhány tucat halott szavazott, akiknek nem kéne. És ez senkinek sem érdeke.

- Ezt hogy tudtad elrendezni?
- Kapcsolati tőke, drága Bezmoz. Mindenki függ mindenkitől, és mindenki füle mögött van elegendő vaj ahhoz, hogy meg lehessen kenni. És ezt bizony szépen ki kell használni.
- Te Viktor, mégis mit fogunk csinálni ezen a száz hektáron? Gondolom, nem batátát akarsz termesztetni.
- Drága Bezmoz, ha nem a barátom lennél, most azt mondanám neked, hogy hülye vagy, ha nem tudod. De ha tényleg nem tudod, akkor nézegesd csak meg jobban, hogy mik vannak a hektárjainkon.
- Osztap megnézte a papírokat.
- Nem tudom.
- Nem tűnt fel, hogy mindegyik földrészen van egy nagy raktár?
- Igen, terménynek.
- Nos, mi nemcsak raktározni fogunk, hanem, hogy is mondjam, feldolgozni is.
- De mit?
- Ne légy már ilyen bamba! Miben van a jövő szerinted, a kukoricatermesztésben? Segíték akkor, ha nem találsz ki: zöld növény, amiből vicces cigit is lehet csinálni.
- Te drogot akarsz gyártani? – képedt el Osztap.
- Hé, nyugi, ez kis mértékben gyógyszer, nagyban meg orvosság. Semmi rosszat nem csinálunk.
- Mégis kinek adjuk ezt el?
- Drága Bezmoz, néha úgy érzem, egy szűz apácával dolgozok együtt. Legyél nyugton, az a legkevesebb, hogy kinek adjuk el, mert erre a zöldségre több a vevő, mint a kukoricára – kacsintott rá.
- És mégis ekkora földterületeken nem lesz feltűnő?
- Úgy nem, ha kukorica közé tesszük. Ha gondolod, a kukorica bevétele lehet a tiéd.
- Nem vagy vicces.
- Te sem, amikor ilyen hülye vagy. Na, tíz perc alatt kapd össze magad, és folytatódhat a buli.
- Több estét töltöttek így. Okiratokat gépeltek, olvastak, írtak alá és pecsételtek le. Közben Osztap telefonált ide-oda.

IV.

Az üzlet sikeresen beindult, de nem problémamentesen. Pár napon belül egy másik „üzlettárs” is akadt. Mint kiderült, ez a jól fekvő száz hektár

másnak is feltűnt, és hasonló eljárással akartak belőle pénzt húzni. A rivális pedig nem is akárhonnan került elő, hanem a szemközti irodából. Az itt dolgozóknak szinte teljesen megegyező dokumentumok álltak rendelkezésükre annyi különbséggel, hogy az övéik nem voltak mind hitelesítve. Ám pont elegendőt tudtak ahhoz, hogy bírósági ügyet csináljanak a száz hektárból.

Viktoréknak választaniuk kellett: vagy beveszik a betolakodókat társnak, vagy pedig feljelentik őket, hiszen mindenről volt bizonyítékuk.

Osztap és Viktor egyezséget kötöttek, hogy bár a társaiknak azt mondják, feleznak, valójában egy petákat se adnak nekik.

– Két egyforma irattartó lesz, egyiket visszük mindig a terepre, a másikba tesszük a bizonyítékokat – mondta Viktor.

– De mit fogunk csinálni, ha a rendőség ezt megtudja?

– Nem tudja meg. Ha mégis, rájuk fogjuk kenni – biccentett a másik iroda felé. – Lesz rá bizonyíték, én gondoskodom róla.

Viktor valóban gondoskodott. Minden egyes találkozóra vitte az egyik fekete irattartót. Az irodába visszatérve minden hivatalos dokumentumot áttett egy másik irattartóba, ebben pedig csak érvénytelen másolatokat hordott magával. Hogy hol volt ez a másik irattartó, csak Viktor tudta, aki ezt a cserét az előtt ejtette meg, mielőtt Osztap az irodába ért volna. Osztap ezen felháborodott kissé, úgy érezte, nem bízik meg benne a társa.

– Ha netán baj lenne, nehogy véletlenül köpj – mondta Viktor Osztapnak.

– Soha nem árulnálak el.

– Amilyen jólelkű gyerek vagy, véletlenül fosnád el magad. Jól van ez így.

– Miért?

– Mert téged figyel a konkurencia – súgta oda Viktor. Egymás között így hívták a másik irodabelieket.

Kénytelenek voltak az egyezséget betartani. Osztap nagyon félt, hogy ügyükre fény derül, és akkor vége a karrierjének. Viktor viszont teljes magabiztossággal végezte az ügyleteket.

– Viktor, és ha kiderül? – kérdezte az utolsó találkozó után Osztap.

– Nem fog. Ezek kussolnak.

– És ha a pénz miatt...?

– Ne aggódj – csitította társát. – És halkabban.

– És ha...

– Semmi és, és semmi ha – súgta. – Láttad az irattartót. Több benne az ellenük való bizonyíték, mint ami mellettük szólna.

– Hát rendben – motyogta Osztap.

– Holnap gazdag emberek leszünk – kacsintott rá Viktor, és összedörzsölte a tenyerét.

V.

Az egyezség értelmében mindkét fél – Viktorék és a konkurencia – kap egy eredetit az iratokból. „Erre azért van szükség, hogy ugyanannyi vaj legyen mindkettőnk füle mögött” – mondta Viktor. Ám amikor az iratokat oda akarták adni, eltűnt mindkét irattartó. Viktor idegesen járt fel és alá az irodában. Kereste minden zugban, átkutatta a főnöke iratait is. Osztap próbált neki segíteni.

– Hagyjad – mondta Viktor. – Hiszen én tettem el. És nincs a helyén.

– És a másolat?

– Az se.

– A konkurencia kinyír.

– Nyugi, nem lesz semmi baj. Kitalálunk valamit.

– Mégis mit? Két óra múlva tárgyalás, és az iratok sehol.

– Megoldom – mondta Viktor, és öltözni kezdett.

– Hová mégy? – kérdezte Osztap.

– Nem tudom még. Időt nyerek. Ha nem jövök vissza, mondd azt, hogy kórházban vagyok.

– Hogy micsoda? – hüledezett Osztap.

– Ahogy hallottad – mondta Viktor. Az ajtóból még visszafordult, és Osztapra nézett. – Csak ne köpj.

– Tudod, hogy megbízhatok bennem.

Viktor biccentett, és bezárta maga mögött az ajtót.

Osztap nem tudott megnyugodni. Whiskyt töltött magának. A zsebében megrezzen a telefonja. Hitrijtől kapott üzenetet.

„Beköpjük őket. Másképp nem megy. Egy órán belül ott leszünk mind. Kijön a rendőrség is. Te hallgass, majd én beszélek.”

Bezmoz eltolta az üres poharat, és az üveg alján lévő whiskyt egy húzásra megitta, majd háromszor keresztet vetett.

VI.

Három óra telt el. Sem Viktor, sem pedig a konkurencia nem jelentkezett az adott időpontban. Osztap nyugodtan dolgozott az irodában, várva Viktort, a konkurenciát és a rendőrséget. Magában azon imádkozott, érjen véget az egész. Az imáját nem tudta befejezni, mert kiabálást hallott kintről. Nem érkezett felállni sem a székéből, amikor egy kommandós rúgta be az ajtót.

– Felállni, a kezét tartsa fel – kiáltott rá a kommandós, kezében gépfegyverrel.

Osztap falfehéren teljesítette a maszkos férfi parancsát, aki láthatóan ideges volt.

– Az irattartókat – vetette oda Osztapnak.

– Nincs itt – nyögte ki Osztap. – Az egészséget átkutatathatja.

A kommandós felborította az asztalt, felszedte alatta a padlót. Az utolsó lécz alatt volt egy rés, benne két irattartó. A kommandós felemelte, majd az ajtó felé vette az irányt.

Viktor belépett, és elvette a kommandóstól az irattartót. Közben két gépfegyveres férfi megbilincselte Osztapot.

– Viktor, mi ez az egészség? – kérdezte Osztap.

A kommandósok Viktorra néztek.

– Kimehetnek, karperecbe nem árthat nekem – mondta Viktor. – Kérhetek öt percet? Beszélni akarok ezzel a csalóval négy szemközt.

A kommandósok kimentek. Osztap tátott szájjal nézte mindezt végig.

– Hitrij, mi történik? – kérdezte ismét Osztap.

– Sajnálalak, cimbora, de nekem is élnem kell valamiből. És hát kapóra jött ez a földes ügy.

– Hiszen te is börtönbe fogsz kerülni így – sziszegte Osztap.

– Nem fogok – mosolygott Viktor. – Mert van az a pénz ebből a húsz hektárból.

– Milyen húsz hektár?

– Hát ebből – nyitotta ki az aktákat Viktor.

– És a másik nyolcvan?

– Milyen másik nyolcvan? – mosolygott Viktor. – Látod, itt van, leparóztatva húsz hektár föld, a te neveden. Halottaknak adtad el. Márpedig ez törvénytörtés. Sajnálom, le fognak csukni, vagy öt évre.

Osztap ekkor értett meg mindent. Hogy mindvégig ezért volt Viktornál minden okirat.

– És a konkurencia? – kérdezte Osztap.

– Sose volt – vigyorgott rá Viktor. – Ők erről nem is tudtak.

– És a bank?

– Mindenki zsebébe tettem egy kis borraalót, és már mindent elfelejtettek. Amúgy meg azt pont te rendezted.

– De száz hektárra!

– Biztos? – mutatta fel a bizonylatokat Viktor, amin csak húsz hektárról

volt információ. Eszébe jutott, hogy mindent Viktor ellenőrzött, mindent Viktor adott fel, írt alá, ő csak előkészítette és formázta. Osztap sírni kezdett.

– Mégis miért csinálod ezt?

– Na, ne sírj, kölyök – törölte le a megbilincselte könnyeit Hitrij. – Tudod, drága Bezmoz, nagyban kell játszani. Sajnálom, de minden csalásnak vannak vesztesei. Ennek most éppen te.

A kommandósok bejöttek, és elvitték Osztapot. Hátratekintve még látta, ahogy Viktor mindegyik fegyveres zsebébe egy-egy ezrest nyom. A bejárat előtt befogták a száját, a kezét pedig kiszabadították. A férfi, aki eddig vezette, levette a maszkját.

– Ügyes volt, Zolotenko – veregette meg a vállát –, nem hittem volna, hogy meg tudja csinálni.

– Főnök, most mi lesz?

– Veled vagy vele?

– Őszintén szólva, mindkettőnkkel.

– Téged előléptetnek, ez már biztos. Ezt a Hitrijt évek óta nem tudtuk megfogni, és soha nem sikerült volna, ha te be nem épülsz. Erről nem lenne szabad beszélnem, mert meglepetés lett volna, de úgy készülj, hogy a következő nagy paradén valakit kitüntetnek.

– És Viktorral mi lesz?

– Sajnálod talán?

– Őszintén szólva, egy kicsit. Tankönyvbe illő bűnöző, de azért sajnálom egy kicsit.

Valaki fent belerúgott valamibe.

– Nem én voltam, ő volt! – hallatszott fentről.

– Na jó, visszavonom, egy kicsit se sajnálom.

A kommandósok megbilincselve vezették le Viktort. Az ajtóban megálltak.

– Csak azt mondd meg nekem, Bezmoz, mégis hogyan?

– Kedves barátom, ami azt illeti, az én nevem Anatolij Zolotenko. Kérdésedre válaszolva pedig... – mondta, majd megmutatta a telefonján a hangfelvételeket, ahol egy hosszú lista volt Viktor_Hitrij felirattal, különböző dátumokkal.

– És még én hittelek téged agyatlannak.

– Jut eszembe, csak hogy tudd: még egy fekete irattartó van. Csak az a belügyisek asztalán. Tudod, Hitrij, nagyban kell játszani.